

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **J. J.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2018, čj. OAM-83/ZA-P07-K03-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátu se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, se přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 3. 2018 domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí

žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. V doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného zástupce žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. S poukazem na ustanovení § 16 zákona o azylu uvedl, že z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán má povinnost žádost zamítnout, zjistí-li, že je naplněn některý ze zákonného výčtu. Správnímu orgánu je tedy zákonem přikázáno, jak má rozhodnout, a jemu přísluší pouze zjistit, jestli je dostatečně prokázáno naplnění některé z podmínek. O tom tedy musí být jeho rozhodnutí i odůvodnění, což znamená, že se nebude zabývat naplněním § 12, § 13 nebo § 14 a ani nebude rozhodovat o doplňkové ochraně. Žalobce připomněl, že v jeho případě žalovaný odkázal na odst. 1 písm. b) zmíněného § 16 zákona o azylu, který vyžaduje kumulaci podmínek, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést.
4. Žalobce poukázal na tvrzení žalovaného, že žalobce nelze považovat za státního příslušníka Iráku, že tvrzení o jeho příslušnosti k Irácké republice ve svých předešlých rozhodnutích opakovaně vyvrátil a že správnost a zákonnost tohoto tvrzení mělo být potvrzeno i rozhodnutím nadepsaného soudu ze dne 3. 11. 2014, čj. 29 Az 6/20104-106. Žalovaný pak za jasný důkaz, že žalobce není příslušníkem Irácké republiky, pokládá žalobcovo tvrzení, že mu nebyl vydán cestovní doklad zahraničním zastoupením Irácké republiky, z důvodu, že není občanem Iráku. Žalobce má zato, že takové zdůvodnění toho, že není občan státu, o němž to tvrdí, je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Skutečnost, že je někdo odmítnut zastupitelským úřadem, nemusí neznamenat, že dotyčný není občanem dané země, a to i s ohledem na to, že mimo danou zemi a bez platných dokladů žije minimálně od roku 1999. Nad to dle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. září 1954 nese v případě pochybností o státní příslušnosti důkazní břemeno správní orgán. Dle žalobce rovněž neodpovídá skutečnosti odůvodnění žalovaného, že správnost a zákonnost závěru správního orgánu, že žalobce není občanem Iráku, bylo potvrzeno i rozhodnutím soudu ze dne 3. 11. 2014, čj. 29 Az 6/20104-106. Soud totiž nerozhodl o tom, že žalobce není občanem Irácké republiky, takovou pravomocí ani nedisponuje.
5. Z výše uvedeného dle žalobce plyne, že žalovaný k vydanému rozhodnutí – zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebyl oprávněn, když není najisto postaveno a náležitě odůvodněno zákonem vyžadované, že žalobce *bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo*

státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí pokládá za nezákonné a náležitě neodůvodněné, tedy nepřezkoumatelné.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že správní orgán po posouzení okolností aktuální (již jedenácté) žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, jakož i po opětovném prostudování obsahu předchozích žádostí o udělení mezinárodních ochrany, dospěl k jednoznačnému závěru, že u žalobce jsou dány důvody pro zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jakožto zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
7. Žalovaný poukázal na přístup žalobce, který opakovaně a zcela účelově podává své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tuto účelovost dokazuje například fakt, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou jmenovaným podávány především poté, co je zadržen Policií České republiky a hrozí mu realizace trestu vyhoštění z území České republiky, k němuž byl příslušnými soudy opakovaně odsouzen. Jakmile však bezprostřední nebezpečí správního vyhoštění u žalobce pomine, ztrácí žalobce o azylové řízení zájem. Posledním příkladem takového jednání žalobce je i způsob, jakým ukončil správní řízení o jeho osmé a deváté žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný připomněl, že už první a druhé správní řízení o udělení mezinárodní ochrany (tehdy postavení uprchlíka a azylu) bylo roku 1999 a 2000 v případě žalobce správním orgánem zastaveno pro jeho nespolupráci. Třetí a čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany v letech 2001 a 2002 pak vzal žalobce zpět, aby však roku 2004 opět požádal u udělení mezinárodní ochrany.
8. V reakci na žalobní námítky žalovaný uvedl, že ze strany 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán nepostavil svůj (opakovaný) závěr o tom, že žalobce není státním příslušníkem Irácké republiky pouze na dvou skutečnostech, které zástupce žalobce vytrhl z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale rovněž na mnoha jiných okolnostech, které jsou v napadeném rozhodnutí podrobně rozebrány (např. žalobcovy zásadní neznalosti reálií o jeho údajné zemi původu). Nepravdivost tvrzení žalobce o jeho státní příslušnosti byla prokázána již opakovaně během předešlých správních řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K tvrzení zástupce žalobce, že dle správního orgánu měl správnost a zákonnost tvrzení o nepřislušnosti žalobce k Irácké republice potvrdit v rozhodnutí i soud, žalovaný poukázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že pokud hovořil o potvrzení správnosti a zákonnosti příslušným soudem, je z textu rozhodnutí zcela zřejmé, že toto potvrzení se týkalo správního rozhodnutí, a nikoli potvrzení toho, že žalobce není občanem Irácké republiky.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud

k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již poněkoličtější (poprvé již v roce 1999). V nynějším řízení ve své žádosti ze dne 24. 1. 2018 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu absence cestovního dokladu Irácké republiky, že mu jeho vydání bylo několikrát odmítnuto z důvodu a že jej Irák nepovažuje za svého občana. Uvedl, že v České republice žije od roku 1999, že se do Iráku nemá kam vrátit a že by případný návrat pro něj znamenal bezprostřední riziko vážné újmy z důvodu svévolného násilí v situaci iráckého vnitřního ozbrojeného konfliktu. Uvedl rovněž, že se dlouhodobě léčí na TBC a hepatitidu typu B a C. Dne 8. 3. 2018 poskytl žalobce další údaje k podané žádosti. Sdělil, že se narodil v Iráku, že je irácké národnosti a katolického náboženského vyznání a že se o politiku se nezajímá. Uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil. Z vlasti vycestoval kamionem do Turecka, jak se dostal do ČR, si už nepamatuje. Sdělil, že několikrát požádal o udělení mezinárodní ochrany jak v ČR, tak i roku 2016 a 2017 v Rakousku. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má TBC a hepatitidu B a C a že byl hospitalizován. K důvodům podané žádosti uvedl, že nemá kam jít, že v ČR žije 18 let, že je katolík a že je nemocný, k tomu dodal, že jiné důvody nemá. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K dotazu správního orgánu, jaké nové či doposud neposouzené důvody chce v této své již jedenácté žádosti uvést, žalobce zopakoval, že nemá kam jít, že je starý a nemocný, že se nemůže vrátit domů, že má TBC a hepatitidu a že potřebuje léky a léčbu, teď je sice negativní, ale potřebuje pomoc. Na výslovný dotaz zopakoval, že důvodem jeho současné žádosti je skutečnost, že se nemá v Iráku kam vrátit, že žije v ČR 18 let a že je zde skoro doma a je spokojený, pokud by mohl nějak legalizovat pobyt i mimo azyl, tak by to udělal. Po připomenutí toho, že v předchozích řízeních byla správním orgánem zásadně zpochybněna jeho totožnost a především irácká státní příslušnost, uvedl, že na tomto svém tvrzení trvá, ale že svou totožnost nemůže nijak prokázat. Dodal, že byl několikrát na ambasádě, žádal o doklad, ale nedostal ho. Byl tam i se „sociálkou a s OPU“. Naposled byl na ambasádě v roce 2014 nebo 2015, ale nechtěli jej pustit dovnitř a neměli na něj čas. Uvedl, že pokud by měl doklady, do vlasti by se vrátil „když by tady nic nedostal“, uvedl také, že však v Iráku nejsou léky na hepatitidu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je špatný, že byl hospitalizován kvůli TBC, že má špatnou psychiku, je slabý a zadýchává se. Poslední testy na TBC byly již negativní, bere léky. Na podporu svých tvrzení předložil žalobce propouštěcí zprávu z léčebného ústavu v Žamberku ze dne 27. 2. 2018 a potvrzení o hospitalizaci ze dne 1. 3. 2018.
11. Ve správním spise jsou dále založeny listiny shromážděné v průběhu dosavadních správních řízení vedených se žalobcem, tj. spisový materiál k řízení vedenému pod čj. U-454/VL-02-99, U-591/VL-10-2000, OAM-11349/VL-19/2001, OAM-746/VL-19/2002, OAM-2569/VL-10/2004, OAM-98/LE-03/2008, OAM-102/ZA-ZA06-LE05-2011, OAM-164/LE-LE05-2014, OAM-342/ZA-ZA05-2015 a OAM-158/ZA-ZA11-2017.
12. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 16. 3. 2018. Při něm předložil propouštěcí zprávu léčebného ústavu Albertinum ze dne 21. 3. 2018, potvrzení hospitalizace ze dne 24. 1. 2018 a žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 1. 2018. Současně zopakoval, že je nemocný, že zde žije 18 let, nemá kam jít, protože na irácké ambasádě

mu nedají pas. Doplnil, že by chtěl vyměnit důvod své žádosti, a uvedl: „žádám z důvodu, že jsem nemocný“.

13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
14. Podmínky zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 1 písm. b) stanoví, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést*. Dle odstavce třetího zmíněného ustanovení pak platí, že *„jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b“*. U rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu tedy soud přezkoumává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení, nikoliv to, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a téhož zákona.
15. Žaloba namítala, že zdůvodnění žalovaného, že žalobce není občanem státu, o němž to tvrdí, je nedostatečné a nepřezkoumatelné, a že nebylo postaveno najisto a náležitě odůvodněno zákonem vyžadované, že žalobce *bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést*.
16. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Žalovaný odůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce nelze považovat za státního příslušníka Iráku, jak tvrdí, na straně 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na svá předešlá rozhodnutí, v nichž se v žalobcově případě opakovaně zabýval jeho tvrzeními (včetně tvrzení o irácké státní příslušnosti), která shledal nevěrohodnými. Žalovaný připomněl zejména řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 31. 3. 2011 (tj. řízení o sedmé jeho žádosti), v němž byly shrnuty zásadní rozpory v opakovaných výpovědích žalobce (porovnány byly i jeho výpovědi v předchozích řízeních o jeho žádostech o mezinárodní ochranu). K tvrzení žalobce o tom, že je státním příslušníkem Irácké republiky, žalovaný zdůraznil, že žalobce neměl téměř žádné zeměpisné znalosti o Iráku, konkrétně, že nedokázal vyjmenovat významnější irácká města, vyjmenovaná umísťoval chybně, v jím uváděném domovském městě Basra vůbec neměl ponětí o počtu obyvatel (místo cca 1,9 milionů uvedl 20 tisíc) neznal počet provincií Iráku, ani žádnou z nich nedokázal jmenovat, nedokázal popsat iráckou vlajku a je rovněž zřejmá jeho zcela základní neznalost politických poměrů v zemi v době, kdy tvrdí, že v Iráku žil (kde měl žít 35 až 38 let a odejít někdy v období let 1995 až 1998). Za zásadní označil další skutečnost, a to, že žalobci nebyl vydán cestovní pas zahraničním zastoupením Irácké republiky z důvodu, že není občanem Iráku.

18. Krajský soud k tomu dodává, že nelze přehlédnout ani to, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 29. 1. 1999 pod jménem D. D., svou druhou žádost ze dne 10. 2. 2000 podal rovněž pod tímto jménem, následnou žádost o azyl pak podal již pod nyní uváděnou totožností. Jak také vyplývá z předloženého spisového materiálu, žalobce prezentoval několik různých azylových příběhů, uváděl různá jména svého otce, různá data narození i úmrtí svých rodičů (rozdíly byly v řádu let), uváděl různé okolnosti smrti otce včetně jeho politických aktivit, sděloval rozdílné okolnosti svého odjezdu z Iráku. Pokud šlo o cestovní doklad žalobce, jednou uvedl, že mu cestovní doklad zabavili převaděči (nebo policisté) již v Iráku, pak uvedl, že jej cestou zničil, pak že jej ztratil až na území ČR, jednou také uvedl, že cestovní doklad nikdy nevlastnil. Z jeho výpovědi pak vyplynula i neznalost základních faktů o Iráku, kterou by však u iráckého občana žijícího po určitou dobu v této zemi, bylo lze důvodně očekávat. Výpovědi žalobce tedy byly zcela nekonzistentní, v těch nejpodstatnějších bodech vzájemně si odporující a ve svém celku tak zásadně nevěrohodné.
19. Krajský soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že tvrzení žalobce o jeho iráckém původu muselo být s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti (včetně odmítnutí vydání cestovního dokladu zastupitelským úřadem Iráku) vyhodnoceno jako nepravdivé. Jeho tvrzení o příslušnosti k Irácké republice bylo vyvráceno a zdůvodněno správním orgánem dle názoru soudu dostatečně. Jestliže správní orgán k tomu poukázal i na to, že zákonnost závěru o tom, že „tvrzení žadatele, že je státním příslušníkem Irácké republiky, správní orgán ve svých předešlých rozhodnutích ... opakovaně vyvrátil, přičemž správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí byla potvrzena i příslušným soudem“, tj. rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2014, čj. 29 Az 6/2014-106, pak ani na tom nelze shledat nic závadného. Žalovaný totiž neuvedl, že by soud rozhodl o tom, že žalobce není občanem Irácké republiky, ale že zmíněné soudní rozhodnutí potvrdilo správnost a zákonnost správního rozhodnutí, v němž správní orgán dospěl k závěru, že žalobce v průběhu řízení neuváděl pravdivé informace a že je nepravdivé (mimo jiné) také jeho tvrzení, že je státním příslušníkem Iráku.
20. Lze sice obecně souhlasit se žalobcem, že samotné odmítnutí příslušného zastupitelského úřadu vydat žadateli cestovní doklad, nemusí vždy nutně znamenat, že tento žadatel není občanem dané země. V posuzovaném případě však žalovaný nepostavil svůj závěr o tom, že žalobce není státním občanem Irácké republiky pouze na této skutečnosti, ale jak je uvedeno shora, závěr učinil po vyhodnocení všech učiněných zjištění, tj. i výpovědi žalobce v průběhu řízení a zde konkrétně se zaměřením na jeho tvrzení o irácké státní příslušnosti. To, že žalobci nebyl vydán cestovní doklad zahraničním zastoupením Irácké republiky z důvodu, že není občanem Iráku, pak bezpochyby závěr žalovaného významně podporuje a jde rozhodně o skutečnost podstatnou. Žalobce totiž nikdy nesdělil žádný jiný důvod, proč mu zastupitelský úřad jeho země (jak tvrdí) cestovní doklad nevydal, než to, že mu řekli, že pro něho nemohou nic udělat, že „u nich neexistuje“, že „jejich ambasáda ho neuznává“, že mu pas odmítli vydat, přičemž v tomto správním řízení v podání ze dne 24. 1. 2018 rovněž výslovně uvedl, že vydání cestovního dokladu Irácké republiky mu bylo několikrát odmítnuto, protože Irácká republika jej nepovažuje za svého občana (viz čl. 36 správního spisu). Pokud tedy žalobce byl opakovaně tímto úřadem odmítnut s tím, že není státním příslušníkem Iráku, pak je i z této skutečnosti nutno vycházet. Ostatně jak správně uvedl žalovaný, k otázce státního občanství se může autoritativně vyjádřit především příslušný orgán státu, o jehož občanství jde, tj. v daném případě právě zastupitelský úřad Irácké republiky, a jestliže byl

žalobce tímto úřadem opakovaně odmítnut s tím, že není jejich státním příslušníkem, nelze dojít s ohledem na vše shora uvedené k jinému závěru, než že žalobce uvádí nesprávné údaje o svém státním občanství.

21. Pro úplnost lze dodat, že žalobce v závěru správního řízení při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 16. 3. 2018 výslovně zúžil (uvedl, že „vyměnil“) svůj důvod žádosti o mezinárodní ochranu na to, že „žádá z důvodu, že je nemocný“. K tomu předložil propouštěcí zprávu z léčebného ústavu v Žamberku ze dne 21. 3. 2018, potvrzení o hospitalizaci ze dne 24. 1. 2018. I k této skutečnosti se správní orgán dostatečně vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí a krajský soud na tuto jeho pasáž v rozhodnutí odkazuje. Ostatně v tomto směru žalobní námitky vzneseny ani nebyly.
22. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že žalobce (bez vážného důvodu) uvádí nesprávné údaje o svém státním občanství. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
25. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta ve výši podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 3. října 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně